פג:

גמ' ראוי לו אין שאין ראוי לו לא למעומי מאי אמר רב פפא למעומי "קמצין שלא קידשו א בכלי מתקיף לה רבינא מאי שנא

מרעולא ⁴דאמר עולא יאימורי קדשים קלין

לן לקלון פה. מעילה ד., ל) ע"י
ירושי יומא פ"יב ה"ב (ע"ש
במפרשים), ג) ויומא מה: ע"ש
מנחות לו:], ד) ת"ב צו פ"א
ה"ט ע"ש, ל) [סלהדלין לד.]

ת"כ שם ה"ב - ג, ו) ויקרא

חובה רפ״כ, ו) חולין קיז. תמורה לב: מעילה טו., ד) לקמן צב., נו) שייך לע״א, (ו) [ואס ד״ה אפילון.

לעזי רש"י

אישקלטי"ר. להתפוצץ.

שינויי נוםחאות

א] קדשו (כתה״י): ב] מינת עולה ליתה ככתה״י: ג] חנניא

בר מניומי בדבי ר׳ אליעזר בז

יעקב (שים וכיה ביומא מה עיב), ועי' מנסות כו ע"ב ובט"מ שס: ד] סינות על המזבח נמחק (ש"ם): ה] רחמנא על מוקדה כל כל"ל (ש"ם): ו] תניא רבי כל כל"ל (ש"ם): ו] תניא רבי

כל כני"ל (ש"מ): זן תיא רבי (כליל (ש"מ): זן כילה בינייהו מאך דמייתי מכבטים עולת מאן דמייתי לה מאן דמייתי לה מעולה אפילו עולת העוף לא ומאן (כ"צ): הן נ"ל הו"א כל עולין ואפילו מנהה (כ"צ). עולין ואפילו מנהה (כ"צ).

וכ״ה בתוס׳: מן ל״ל אמר ריש

וכט פנוס בן כל אמו רש לקיש (*הגרייב): י] ס"ל למעוטי מאי אמר רב פפא למעוטי קמצים כו' פי' דלא

נראו למזבח (ב"ש): יא] קלים

שהעלז וכו׳ שלא הובררו כנ״ל

שהעקן וכוי שלא הובררו נכ"ל (ש"ח): יב] ל"ל דמים (ש"ח): יב] ל"ל עומדין (*ש"ח): יד] ל"ל מקדשי ותיכת את נמחק (רש"ש): מון ל"ל מכל (רש"ש): מון ל"ל מכל (רש"ש):

מון (יש"ש). מון ליל ממכל (וש"ש). מון דפסולן מחמת דבר אחר הוא דהיינו זריקת הדם כל"ל (שמכ"ח: יון ל"ל לאו (צ"ק): יחן פי" להספולן (לשוי רש"ח: ימן שיחזירם למוקד (כ"י"):

כ] כבר קרי בה מוקדה מפיק

ה"א. נספל ישן (ש"מ, כי"ב וג")

בא] תָאַכָּל (שְיח): כב] העלה על כליל (שמכ״י). ועי' רט״ט: כנ׳ל (שמכ״י). ועי' רט״ט: כנ) ל"ל דטעמא (ש״ח): ברן ל"ל

כגון נשחט (ב"ש וכי"י): כה] ל"ל

דסמיד (מ"ש): כון כתיב עולה

מ"ש: כז] לתנאי כו׳ לתנאי כו׳

כל"ל וראה"ח: רחן עד שומחלו

על"ל (באה"מ). בהן עד שנפסקר (ב""): במן ל"ל לנסכים להיות (יעב"ץ): ל] למיתני (ש"מ): לא] מיכת מתמה נמחק ול"ל

ג א מיי׳ פ"ג מהל׳ פסה"מ

ג א מייי פיצ מהכי פסה"מ דב מיי שם הלכה יכ: ה ג מייי פיזו מהלי מעה"ק הלכה ג: ו ד מייי פיצ מהלי ממידין

ומוספין הלכה ב: ז ה מיי פ"ג מהלי פסה"מ הלכה ג:

הנכה ג. ה ר מיי׳ שם הלכה טו: א ז מיי׳ שם הלכה ה:

תורה אור השלם

1. צו אַת אַהַרן ואַת בַּנִיו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על המובח בל הלולה עד הבקר ואש המובח תוקד בו: ויקרא ו, ב 1, ולבש הבהן מדו בד ומקבסי 2, ולבש המון מדו בד ומקבסי בר וְלָבַשׁ וְבּנוֹן מְּדּוֹ בַּוֹ מְבְּדְּנִי בר וְלָבַשׁ על בְּשְׁרוֹ הַחַרים אָת הָדְשָׁן אֲשֶׁר תֹאבל הָאֲשׁ אֶת הָתְלָה על הַמִּוְבַּח וְשְׁמוֹ אַצְל הַמְּוְבַּח: הַמְּוְבַּח: הַבְּעַת יְמִים תְּבַפֵּר עַל 3. כ. שַּבְּצוּוֹ יְבֵּיבְ יְבָּבַּי וְהַיְה הַמּוְבַּח לְּדָשׁ קְרָשִׁים כָּל הַנּגַע הַמוְבַח לְדָשׁ קְרָשִׁים כָּל הַנּגַע בָּמְוְבַח יִקְרָשׁ: שמות כט, לז 4. וְזָה אָשֶׁר תִּעשָׁה עַל הִמּוְבַּח וְתַּוְשָׁהְ לָן שׁ אָן שְּׁהְּבְּעָ בָּמִּוְבָּחַ יִּקְדְשׁ: שמות כט, לו 4. וְזָה צִשָּׁר תַּעָשָׂה עַל הַמִּוְבַּח בְּבָשִים בְּנֵי שְׁנָה שְׁנָיִם לֹּיוְם תָּמִיד: שמות כט, לח 5. עלַת תָּמִיד לְדרֹתֵיכֵם פַּתַח אָהֶל מוֹעֵד לְפְנֵי יְדּוָה אֲשֶׁר אָנְעֵד לָכָם שְׁמָּה לְדַבֵּר אַלֶּיף שָׁם: שמות כט, מב

מוסף רש"י

בעשו לחמו של מזבח. דקלטן מזבח, דכיון דחד גופא הוא כי הדר וזריק הדם לאחר העלאת אימורין הויא זריקה ולא ירדו (מעילה ז:) אשר תאכל האש. (נומיצור זו) אשר תאכל האש. קרי ביה מעוכל (מנוחות בו:) עבולי עולה. פוקעין שפקעו מעל האש וקרי ביה אשר תאכל את העולה על המוכח (יומא מה:) שומע אני על התוכח (יותא מה:) שומע אני בין ראוי ובין שאינו ראוי. כגון דכר שלא היה פסלו בקודש כגון הרובע והנרבע ומוקלה ונעבד והטריפה וכיולא בהן: אף כל ראוי. שנראה לו כבר ונפסל משבא ראוי. שנראה לו כבר ונפסל משבא לעזרה, כגון הלן והיוצא והטמא ושנשחט במחשבת חוץ לזמנו וחוץ למקומו וכיוצא בהן (שמות כט לז):

ליקוטים

שייך לעמ' הבא פרם לנשחמה כלילה ושנשפך דמה כו'. יש להסתפק אם משלה בהם האור אם תרד או לא. דאפשר דכי היכי דמהני משלה לשאר פסולים דירדו ואוו לשאו בסוקים וידוד שיעלו ה״נ מהני להנך דלא ירדו, או דילמא לא דמי. ובס״פ פרת חטאת דף ק״כ ע״א גרסינן קדשי חטאת דף ק״כ ע״א גרסינן קדשי קדשים ששחטן בדרום אם עלו . לא ירדו, איבעיא להו ירדו מהו שיעלו, כך היא גירסת התוסי שם, וכתבו דבריש פ״ק דמעילה נחלקו רבא ורב יוסף אם עלו מהו שירדו והכא פשיטא ליה דאם עלו לא ירדו, הכא מיירי ראם עלו לא יוון, ווכא מייור במשלה בהם האור ומש״ה אליבא דכ״ע אם עלו לא ירדו. נקטינן דאף לרבא דס״ל בשחיטת דרום אם עלה ירד, אם משלה בהם האור לא ירד, וה״ה משלה בהם האור לא ירד, וח"ה
לדידן בשאר פסולים ר, וח"ה
שהיטת לילה או נשפך דמה או
יצאת דאם משלה בהם האור לא
ירדו. ומיהו נ"ל דאליבא דכ"ע
אם ירדו הגיך פסולין אע"ג
דמשלה בהם אאור לא יעלו, ורב
דמשלה בהם האור לא יעלו, ורב ומת דכאמר יטלו הייוו דוכא האור מהני ליה משלה בו האור לאם ירד שיעלה, אבל בדברים שאם עלה ירד לא מהני משלה

ש) הנסבין בשירין והובח פסול. אי אפשר להיות כשו לנסכין כשירים גמורין כיון דהובח פסול אלא כלומר כשירין מפסול

עלמן: לבועומי מאי. אי למעוטי קטרת קאתי הא תנא ליה סיפא וכן רובע ונרבע התני בסיפא ולא הוה ליה למיתניא א ראוי לו אלא המובח מקדש את הפסוליו:

קמצים שלא קדשו למעומי בבדי. לכאורה אפילו

אליבא דר"ש קאי דאמר לקמן (דף פד.) בנשפך דמה דלא ירד חדא דלכולהו תנאי מיבעי ליה לאשכוחי שאין ראוי לו ועוד מדפריך עלה מ״ש מדעולא דההיא דעולא אמיא כר״ש דלרבי יהודה ירדו מדאמר עלה רבי זירא לקמן אף אנן נמי תנינא שנשפך דמה כו׳ וכי קאמר למעוטי קמלים שלא קדשו בכלי הכי נמי דהוה מצי למימר לרבי יהודה למעוטי אימורי קדשים קלין שהעלן לפני זריקת דמים דירדו אלא משום דאיירי לר' שמעון נקט הכי והקשה ה"ר חיים דהא שמעינן לר׳ שמעון בהקומן רבה (מנחות דף כו.) דקומן לא בעי קידוש כלי ולריך לומר על כרחין דהכא אליבא דרבנן נקט דבעו בקומץ קידוש כלי כדקיימא לן בכל דוכתי ולא כרבי שמעון ולרבי שמעון משכחת לה שאין ראוי לו כגון לבונה קודם קמילת הסולת שהלבונה ניתרת בקמילת הסולת ועוד נראה דההיא דעולא ככולי עלמא דבכל דוכחי מייתי לה הכא ובפ"ק דמעילה (דף ו:) ועוד מדפריך מאי שנא מדעולא ולא פריך מ"ש ממתני׳ שנשפך דמה וכן במעילה דמייתי מדעולה ולה מייתי ממתני׳ דנשפך אע"ג דמייתי דומה לדומה מתמה לאו משמע דההיא דעולא ככולי עלמא דאפי׳ ר׳ יהודה מודה דנעשו לחמו של מזבח ולא דמי לנשפך דמה כיון דאיכא זריקת כו דמה והא דאמר רבי זירא לקמן אף אנן נמי תנינה לו לר"ש מוכח שפיר דנעשה לחמו של מזבח ודחי הש"ם דאפילו לרבי שמעון אין כאן ראיה וה״ה דהוה מצי למימר דלר"ש פשיטא וכי אינטריך ליה לעולא לאשמועינן אליבא דר' יהודה:

ההוא לאהדורי פוקעין הוא דאתא. ומהא דדרשינן

לקמן ועשית עולותיך הבשר והדם עיכולי עולה אתה מחזיר ואי אתה מחזיר עיכולי גידים ועלמות לא נפקי פוקעין דקסבר האי תנא דלא אמרינן ממילא שמעינן מינה כי היכי דנפקא לו בסמוך מאשר תאכל החש חת העולה לדרשינן עיכולי עולה אתה מחזיר ואי אתה מחזיר עיכולי קטרת ומאן דאית ליה ממילא

תנאי להני תנאי דמתניתין אמר רב פפא קמצים שקדשו בכלי איכא

בינייהו לתנאי דידן לא ירדו לתנאי דמתניתא יירדו (ר"ל אמר) יו מנחה הבאה בפני עצמה לדברי כולן לא תרד לדברי רבי יוסי הגלילי ור"ע שמעת מינה הכי נמי הוה מצי למידרש פוקעין מועשית ומ״מ תרוויהו צריכי מאשר חאכל האש והו דמועשית לא הוה ממעטין קטרת

כיון דבר הקרבה הוא כמו בשר ודם ועוד יש לומר דהיינו טעמא דלא נפקא פוקעין מדדרשינן עיכולי עולה אתה מחזיר ואי אתה כיון דבר הקרבה הות כמו כמו דה החינה של המו דה המפירשו מן המערכה ועודם על גבי המובח ולא נפלו לארץ אבל נפלו מחזיר עיכולי גידים ועלמות משום דהוה מוקמילא ליה משפירשו מן המערכה ועודם על גבי המובח ולא נפלו לארץ אפילו או עיכולי עולה אי אתה מחזיר: ואי אתה מחזיר עיכולי קבורת. עיכולי לבונה לא ממעט דמהדריגן להו כדמוכח לארץ אפילו אולה באורה. ולריך לדקדק בכולה בהקומץ רבה (מנחות דף מו) והיינו טעמא דעל המובח כל הראוי למובח החילון קאמר: באה ראויה. ולריך לדקדק בכולה שמעתין דמרבינן כל הקרבנות אע"ג דכתיב עולה: הוה אמינא אפידו מחיים. ובדוקין שבעין ואליבא דרבי עקיבא כדאמר לקמן כתב רחמנא עולה שראוי או לעלות: (בל עודין) אפידו מנחה. חימה דבפרק שתי מדות (מנחות דף 3:) *) ממעטים מנחה מנסכים מדכתב עולה ויש לומר דשאני התם דמסתבר עולה דווקא דכולה כליל דדומיא דנסכים דכולה למזבח אי נמי שאני הכא דכתיב כל הנוגע במובח יקדש דכל משמע לרבויי אי נמי משום דכתיב ואת תורת דריבה תורה אחת לכל העולין:

הא כתיב כבשים אי כתיב עולה ולא כתיב

שאם עלה ידד לא מהני משלה שלה היינו הכל דכתיב כל הנוגע במובת יקדש דכל משמע לרבויי אי שאם עלה לא תרי שאם עלה לא תרי במובת הידו שאם עלה לא ידד אבל לא תרי במובת הידו שאם ידד על היד עלה ומחלוקת הידו שאם ידד על מהחלוקת הידו מהו שידדו. (משלית פ"ג מססף"מ ה"ו) לענ"ד יש ללמוד זה ממה דס"ל בסוגיין דף פ"ה ע"ב לחד לישנא דמתני אסיפא העצמות והגידים כו' לא שנו אלא שלא משלה בהן האור כר, וע" בפרש"י שם דמתני ס"ל דאפילו אם עלו ידדו ואפ"ה מהני משלה בהן אור ואפ" ללשנא דמתני ארישא ס"ל רק בה האור כר, וע" בפרש"י שם דמתני ס"ל דאפילו אם עלו ידדו ואפ"ה להוצ משלה בהן אור ואפ"ל ללשנא דמתני ארישא ס"ל רק

שהעלן לפני זריקת דמן לא ירדו נעשו לחמו של מזבח הגך לא מיחסרו מעשה בגופייהו הני מיחסרו מעשה בגופייהו: ר' יהושע אומר כל הראוי לאישים כו': ורבן גמליאל נמי הכתיב עולה □ יעל מוקדה ההוא לאהדורי פוקעין הוא דאתא ואידך לאהדורי פוקעין מנא ליה נפקא ליה ימאשר תאכל האש ואידך ההוא מיבעי ליה לעכולי עולה אתה מחזיר סרואי אתה מחזיר עכולי קמורת דתני מרבי חנינא בר מניומי בר' אליעזר בן יעקב ²אשר תאכל האש את העולה על המזבח ח עכולי עולה אתה מחזיר ואי אתה מחזיר עכולי קמורת ואידך לאו ממילא ש"מ דעכולי עולה מהדרינן: רבן גמליאל אומר כל הראוי כו': ורבי יהושע נמי הכתיב ימזבח ההוא מיבעיא ליה מאי (מעמא) קאמר רחמנא יו כל הראוי למוקדה מקדש מזבח ואידך נמזבח אחרינא כתיב ואידך חד להיכא דהיתה לה שעת הכושר וחד להיכא דלא היתה לה שעת הכושר ואידך כיון דפסולין נינהו ורבינהו רחמנא לא שנא היתה לו שעת הכושר לא שנא לא היתה לו שעת הכושר: רבי שמעון אומר הזבח כשר כו': תניא רבי שמעון אומר יעולה סמה עולה הבאה בגלל עצמה אף כל הבאין בגלל עצמן יצאו נסכים הבאין בגלל זבח יי יירבי יוםי הגלילי אומר מתוך שנאמר יכל הנוגע במזבח יקדש שומע אני בין ראוי ובין שאינו ראוי ת"ל יכבשים מה כבשים ראויין אף כל ראוי ר"ע אומר זעולה יימה עולה ראויה אף כל ראויה מאי בינייהו אמר רב אדא בר אהבה עולת העוף פסולה איכא בינייהוי מר ימייתי לה מעולה ומר מייתי לה מכבשים ולמאז . דמייתי לה מכבשים הכתיב עולה אי כתיב כבשים ולא כתיב עולה ה"א אפילו מחיים כתב רחמנא עולה ולמאן דמייתי ליה מעולה

גבו' למעוטי מאי ז. שלא נראה למזבח לדברי הכל: אימורי קדשים קלים או לפני זריקת דמן. לא הובררו למובח שוריקת דמן יבו שלהן קובעתן לחלק גבוה לענין מעילה מה שאין כן בקדשי קדשים שהן מתחילתן לגבוה ואימוריהן עולין ש למזבח אבל קדשים קלים אין בהן

והנסכים ירדו. שאין מזבח מקדש פסולין אלא בבאין בגלל עלמן אבל

לא הבאין בגלל אחרים כדיליף ר"ש טעמיה בגמרא (מפרש):

מעילה אפי׳ באימוריהן כדתניא בתורת כהנים 0 את קדשי דו ה׳ המיוחדים לשם יצאו קדשים קלים אבל לאחר זריקת דמים יש מעילה באימוריהן דנפקא לן " מוכל ביו חלב לה׳ לרבות אימורי קדשים קלים לאחר זריקת דמים למעילה ואפילו הכי קאמר לא ירדו: בגופייהו. קומנת דאיפסולן שו בדבר אחר הוא: סהוא לאהדורי פוקעין. דלאו יו אפסולין קאי אלא אכשרין שפוקעין מן היקידה אישיקלטי"ר יחו וקאמר קרא שיחזירה יש למוקדה דעל מוקדה משמע מוקד שהיה לה כבר בו: אשר סאכל האש כו'. קרא יתירא הוא דפשיטא דדשן מחשר תחכל החש הוח חלח לדרשה התה השר תחכל כאו החש ותפהעם העולה בש מעל המובח חזור והעלם על המזבח: לאו ממילא ש"מ כו'. הילכך לא בעי קרא אחרינא: מקדש מובה. ללמדך טעמה בו שלה ירד משום קדושת מובח הוח: מובח אחרינא כחיב. כל הנוגע במזבח יקדש (שמות כט): שעת הכושר. להקטרה לפני פסולו יי כגון לן ויוצא וטמח: לח היחה לו שעם הכושר. נשחט כרו חוך לזמנו וחוך למקומו: פ"ל כבשים. וסמיך כהו ליה וזה אשר תעשה על המזבח: ר' עקיבה הומר עולה. בהאי קרא כתיב בוו: מר מייתי לה מעולה. דלה תרד דהף עולת העוף משמע ומר מייתי לה לקידושי פסולין מכבשים בהמה ולא עוף: כתב רחמנה עולה. משרחוי לעלות: ה"ג המלים שהדשו בכלי איכא בינייהו לתנא בון דידן לא ירדו לתנא דמתניתא ירדו: קמלים שקידשו בכלי. ונפסלו: לתנחי דידן. רבן גמליאל ורבי יהושע לא ירדו דגמרי לה ממוקדה וממזכח

והני בני מזבח ומוקדה נינהו עד כחו שלא נפסלו: לסנחי דמתניתה. רבי יוסי הגלילי ורבי עקיבא ירדו דעולה מנחה 336 בעינן כבשים ְהוה אמינא ₪ אפילו מנחה כתב רחמנא כבשים מאי איכא בין הני

רניילם מתמה לנתוק ונייל: מ״מ משמע (ציק ובייב): לב] זריקה ממה נפשך (דיו): לנ] תנינא מר״ש משום דלר״ש מוכח כל״ל (ציק): לד] ל״ל דלא נפקא (ש״מ): לה] האש לא הוה ממעטינן גידים ועצמות משום בני אכילת אש על המזבח דבני אכילת אש על הב... נינהו כשהם מחוברים אבל קטרת ממעטינן דעל המזבח כל הראוי למזבח [חיצון כנדל"ל] קאמר, מועשית עולתיך הבשר והדם לא הוה

ממעטינן קטרת כל"ל (ש"מ, ובי"ב וג׳). וע' לקמן פו ע"כ מוד"ה עיכולי. ועי' ל"ק; לו] ל"ל הו"א אפילו (ש"מ): לז] משראוי (שמכ"י): לח] נדל"ל להשמיענו דאף בקמצים שלא קדשו בכלי אם עלו ירדו לר״י (גליון):

שימה מקובצת

למעומי קמצין שלא קידשו בכלי. ואע"ג דהמנחה נתקדשה בביסה דאל"כ חולין גמורין הן ופשיטא דתרד, (ו)מ"מ אחר שהוברר יפסיטה דעות, וואת משות במינה חלק האישים לא נתקדשה דאותה קדושה שהיה בביסא חלק הכהנים קרופט פטים ככ פנו מופן שכטים היה מעורב בה, ומשום הכי ממעע ליה תנא דמתניי כיון דלא נחקדשה אחר שהוברר חלק האישים אע"ג לתת שמוכר הלכן המשפים. וכר' יהודה, דאי כר' שמעון הא לא בעי קידוש קותץ כדאימת בפ' הקותץ

(ממוח 0.) קידשה שלא בפלי שרת פסולה ור" שמעון מכשיר (מחריים): אישוריי קרשים קלין בו'. וקשיא לרב פפא דכי מיכי הקרושו בלי מכשיר קידשה בלי מכשיר קידשה ללקרב כך הזריקה מכשרת הלידער היותר שלא שלל הייהורם לקרב כך הזריקה מכשרת האימורים ליקרב דקודם הזריקה אין בהן מעילה ואפייה קאמר לא ירדו. וא"מ מא פריך דילמא רי שמעון היא אבל רי יהורם לית ליה הא דעולא, וי"ל דעולא סתמא אמר למילמיה ומססמא דברי הכל הוא. וא"מ והיאך אמיא כר"י הא אמר ר"י בהדיא נשפך דמה סרד, וי"ל דלא

בהן האור כוי, ועיי בפרשייי שם דמתניי סיל דאפילו אם עלו ירדו ואפ״ה מהני משלה בהן אור ואפ״ה מהני משלה בהן אור ואפ״ה מהני משלה בהן אור ואפ״ה מהני יסיל האפ״ל משלה בהן אור כיון דלאו בני הקטרה ניגהו אבל חיים רבנו הקטרה ניגהו משפע אף היכי דהדין אם עלה יוד מ״מ למתרי לקמן (וף פא) המס לם למוקל מינו למ יוד למין למינו למ יוד מינו למינו למ יוד מינו למ יוד מינו למ יוד מינו לחיים למינו למ יוד מינו למ יוד מינו לחיים למינו למ יוד מינו לחיים למינו למ יוד מינו לחיים למינו למ יוד מינו למינו למ יוד ובדי למינו לחיים למינו למ יוד ובדי למינו לחיים למינו למ יוד ובדי למינו לחיים למינו למים למיר למינו למינו למינו למינו למינו למינו למינו למינו למינו למים למיר למים למינו למינו למים למיר למינו למים למיר למים למינו למים למיר למינו למים למיר למינו למים למיר למים למין למיל למים למיר למינו למים למיר למים למים למיר למים למיר למים למיר למים למיר למים למיר למים למים למיר למים למיר למים למים למיר למים למים למיר למים למיר למים למים למיר למים למינו למים למיר למים למים למיר למים